

[Jes Lunde]

endelig: hvis den økonomiske udvikling i resten af 1980erne bliver som den, vi har kendt siden 1973, vil der være 580.000 arbejdsløse, når vi kommer frem til 1990.

Det kan være svært at se, hvor i spektret vi kommer til at befinde os i praksis, men der kan i hvert fald ikke være nogen tvivl om, at det er de muligheder, der er uden en arbejdstidsnedsættelse, og ingen af dem giver dem tilnærmelsesvis fuld beskæftigelse, så for mig at se er der slet ingen vej uden om en arbejdstidsnedsættelse, og det kan man lige så godt begynde at forholde sig ærligt til.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg skal være den første til at beklage, at de akustiske forhold i folketingssalen ikke synes at være særlig fremragende, for det virker, som om de folketingsmedlemmer, der tager del i denne debat, ikke forstår eller kan høre, hvad de andre medlemmer siger til hinanden. At hr. Svend Auken også har fået den opfattelse, at jeg ikke engang har læst den dagsorden, som folketinget vedtog i 1983, synes jeg nu er udtryk for en lidt interessant holdning. Jeg har faktisk læst den, inden jeg stemte for den, adskillige gange, og jeg har læst den, næsten hver gang jeg skulle sende brev til arbejdsmarkedets parter eller jeg havde drøftelser med dem, og jeg har sandelig også læst den flere gange i dag.

Det, der står i den dagsorden, som folketinget vedtog den 24. maj 1983, var jo, at folketinget erkender, at både beskæftigelsesmæssige og menneskelige hensyn gør det nødvendigt at vurdere nedsættelse af arbejdstiden og arbejde henimod en bedre fordeling af arbejde, uddannelse, fritid i den enkeltes livsforløb med sigte på at tilvejebringe et grundlag for at vurdere de samfundsmæssige virkninger. Det vil sige, man skal foretage en vurdering af alle disse ting, og det har netop været formålet med denne redegørelse at foretage denne vurdering.

Så siger hr. Svend Auken, at det, jeg henviser til, udelukkende er, hvad konservative regeringer i en lang række vesteuropæiske lande har fremdraget. Det er det faktisk ikke. Jeg henviste også til svensk LO. Jeg henviste til, hvad der var sket på et møde i Bruxelles i EF, og jeg henviste til, hvad TUAC havde sagt på en OECD-konference om teknologi her i begyndelsen af februar måned. Det er

ikke bare arbejdsgiversynspunkter, jeg henviser til, eller konservative eller borgerlige regeringer, jeg henviser til, og jeg henviste også til den socialistiske regering i Frankrig, som i hvert fald har opgivet sine intentioner om ad lovgivningens vej bare at rutsche ned på 35 timer. Man er heller ikke kommet i gang med de aftaler, der skulle være, om at nedsætte arbejdstiden ude på de enkelte virksomheder; tværtimod taler man meget i Frankrig om en endnu bedre udnyttelse af produktionsapparatet, om treholdsskift og den slags ting.

Jeg kan godt forstå fru Lilli Gyldenkildes bemærkning om de svage grupper: hvem har egentlig råd til at gå på deltid, hvem har råd til at få nedsat arbejdstid uden lønkompensation, og det tror jeg da også der kommer nogle diskussioner om. Det er også min fornemmelse fra kontakt med forskellige fagorganisationer, at følgen af at gå ind på en drøftelse af kompensation til nogle grupper, ville være, at andre grupper kom med et lignende krav, men det skal jeg ikke gå ind på her.

Jeg forstår godt, sagde jeg i mit indlæg, at man diskuterer arbejdstid ud fra en betragtning om, at hvis vi alle sammen delte det arbejde, der var til rådighed, kunne vi alle sammen komme i beskæftigelse og være aktive og tjene penge, og så kunne det hele rulle, hvis det kunne fungere så godt, som det gør. Men det, vi jo skal vurdere, er, om en nedsættelse af arbejdstiden rent faktisk ville indebære dette, og hvis vi skal vurdere det ud fra danske forhold, må vi klart erkende, at den øjeblikkelige økonomiske situation ikke giver nogen som helst mulighed for at sige, at vi kan basere os på en udvidelse af den offentlige sektor. Den udvidelse og det merarbejde, der skal komme, må komme inden for den private sektor. Jeg har også sagt i redegørelsen, at det, man kan risikere bliver resultatet af en nedsat arbejdstid, ville være at få en bedre udnyttelse af produktionsapparatet, få en bedre arbejdstilrettelæggelse inden for virksomheden, måske få mere anvendt overarbejde for de medarbejdere, man har i forvejen, i stedet for at ansætte nye medarbejdere.

Og så sagde hr. Jes Lunde: hvordan kan man løse arbejdsløshedsproblemet uden en arbejdstidsnedsættelse? Man kunne også vende spørgsmålet om og sige: vil en arbejds-